

Sygn. akt V CSK 189/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku K. B.-J. i M. K.

przy uczestnictwie [...], J. G., [...] A. P. również jako przedstawiciela ustawowego małoletnich: B. P., X. P., M. P. i K. P. jako następców prawnych Y. P.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 października 2018 r.,

skarg kasacyjnych wnioskodawczyni K. B.-J. i uczestnika J. G.

na postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża wnoszących skargi kasacyjne kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania. Zarówno wnioskodawczyni K. B. – J., jak i uczestnik J. G. opierają wnioski o przyjęcie ich skarg kasacyjnych na oczywistej zasadności. W obu skargach oczywista zasadność jest uzasadniona przede wszystkim naruszeniem przez Sąd Okręgowy art. 145 k.c. przez zmianę postanowienia Sądu Rejonowego co do przebiegu drogi koniecznej.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Sąd Okręgowy bardzo dokładnie uzasadnił rozstrzygnięcie, którym dokonał zmiany przebiegu drogi koniecznej decydując się ostatecznie na poprowadzenie szlaku drożnego wariantem oznaczonym w opinii biegłego jako IV. w miejsce przyjętego przez Sąd pierwszej instancji wariantu numer I. Uchodzi uwagi skarżących, że Sąd Okręgowy kierował się przy tym szczególną dyrektywą określoną w art. 145 § 2 zd. 2 k.c., która nakazuje poprowadzenie drogi w pierwszej kolejności przez nieruchomości tych właścicieli, którzy dokonali czynności prawnej powodującej konieczność ustanowienia drogi koniecznej. Trudno zatem dopatrzeć się oczywistej zasadności zarzutu polegającego na naruszeniu art. 145 k.c., tym bardziej, że przyjęty wariant przebiegu drogi wiązał się z najniższymi kosztami, jakie będą musieli ponieść właściciele na doprowadzenie do ustanowienia drogi koniecznej. Skargi kasacyjne wnioskodawczyni i uczestnika stanowią jedynie polemikę z przekonującym stanowiskiem Sądu Okręgowego co do wybranego przebiegu drogi koniecznej i nie można ich uznać za oczywiście uzasadnione czego wymaga art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy postanowił nie obciążać skarżących kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 13 § 2, art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw